

47

21.30 val.

Trisdešimt trečioji aveniu, Vakarų Birmingamas, Enslis

Niršdamas Luisas nukreipė žibintuvėlį į kampe susisukusį siluetą.

Purvinas darbas visada tenka jam. Jis, o prieš jį ir jo tėvas, susikrovė turtus kuopdami miesto elito paliktą jovalą. Tas darbas leido Luisui tapti vienu jų.

Tačiau kartu jis ir siutina. Dabar lūpas iš to pykčio ir suspaudė.

Nepakanka to, kad mokėsi kartu su Teo, pelnė daug aukštesnių apdovanojimų. Ne, to tikrai nepakanka. Jo šeima ne tokia turtinga kaip Tompsonai ar Ebotai, tačiau pinigų turi daugiau, nei reikia patogiam gyvenimui.

Dėl šito.

Niekšų palikto mėšlo kuopimo.

Pritūpęs pažvelgė į laukiančią užduotį. Nors surišta ir užkimšta burna, ji gana graži. Ir be galo protinga. Daugiau nei išradinga.

Deja, pastaroji savybė prišaukė jai bėdą.

– Šį tą iš manęs paėmei.

Ji papurtė galvą, sukūkčiojo, bet garsą nuslopino kamšalas burnoje. Siaubas žibėjo ašarotose jos akyse kaip brangakmeniai.

Ji labai išsigandusi. Taip ir turėtų būti. Ji padarė lemtingą klaidą.

– Jei pasakysi, ką padarei paėmusi, pasigailėsiu tavęs. Mirtis nebūtinai turi būti skausminga.

Iš išdžiūvusių jos lūpų išsiveržė apgailėtina slopi aimana.

– Ššššš, – paramino jis. – Tavo ašaros manęs neveikia. Tik veltui švaistai jėgas.

Jis dar kurį laiką į ją žiūrėjo. Ji sumirksėjo ir iš akių vėl pasipylė ašaros. Galiausiai jis tarė:

– Paskutinė proga. Pasakyk man, ko prašau, kad galėtume užbaigti tai civilizuoti.

Ji užsimerkė ir atrėmė galvą į sieną.

Jis atsiduso.

– Kaip nori.

Luisas atsistojo ir nuėjo prie užpakalinių durų. Pasiėmė kanistrą, kurią atsivežė. Perėjęs virtuvę pateko į greta esančią svetainę. Nedidukė sofa ir minkštas krėslas puikiai tiks. Apipylė skysčiu juos abu. Tada patraukė į pirmąjį iš dviejų miegamųjų palikdamas paskui save pėdsaką, apipylė užuolaidas ir visus jo kely pasitaikiusius baldus. Grįžęs į virtuvę išgirdo, kad jos inkštimas ir aimanos tapo garsesni. Ji supranta, ką jis daro, supranta, kad netrukus mirs. Užuožia, kas jos laukia.

Užuojautos jis nejuto.

Kalė turėjo suprasti, kad surezgusi šitą absurdišką planą ne išsisuks.

Virtuvėje arčiau tos vietos, kur gūžėsi ji, jis sustūmė šiukšlių krūvą, ant viršaus užmetė seną antklodę, kurią neabejotinai paliko skvoteris. Stumtelėjo krūvą dar arčiau ir pakėlęs kanistrą viską, taip pat ir ją apšlakstė likusiu skysčiu. Numetė plastikinę tarą ant krūvos.

Atsitraukęs prie durų pakėlė laikraštį, kurį saugojo paskutiniam žingsniui, ir neskubėdamas, lapas po lapo, susuko popieriaus kamuolį. Ji ėmė muistytis ir pabandė rėkti. Raudovo it paklaikusi.

Jis uždegė popieriaus kamuolį ir numetė ant aplink ją riogsančios krūvos.

Tada išėjo.

Pasirūpinta dar vienu palaidu siūlo galu.

48

Ketvirtadienis, birželio 14 d.
8.30 val.

Birmingamo policijos departamentas
Pirmasis aveniu, Šiaurės Birmingamas
Pagrindinis tyrimų skyrius

– Pažįstu savo dukterėčią. – Kartą Kerė jau kalbėjo apie tai su leitenantu. – Amelija taip nepasielgtų. Kažkas negerai. Ji dingtų iš akių tik patekusi į bėdą arba saugodama ką nors kitą, patekusį į bėdą. Kad ir kaip būtų, atsižvelgiant į šias aplinkybes, jai galimai gresia pavojus.

Bruksas iškėlė rankas lyg pasiduodamas.

– Suprantu, ką sakai, Devlin.

Ji liovėsi žingsniavusi ir atsisuko į jį. Kaip jis gali sėdėti už to stalo ir teigti, kad jaunutė mergina nepapuolė į bėdą? Kaip priversti jį pamatyti, kad tai nėra paaugliams būdingo nedėkin-gumo apraiška?

Sužinojęs, kad ji nunešė nešiojamąjį Amelijos kompiuterį į laboratoriją, leitenantas neapsidžiaugtų. Technikas, jos bičiulis, pažadėjo jo neregistruoti.

– Bet juk žinai, kaip būna. Nėra nusikaltimo ženklų. Tikrai žinome tik tai, kad šiuo metu ji nenori grįžti namo. – Kai Kerė

buvo beįsiterpianti, jis vėl iškėlė rankas. – Be viso to, ji neseniai susisiekė su tavimi. Duok jai dar dvidešimt keturias valandas. Jei negrįš namo, imsime veiksmų.

Jai per kūną nuvilnijo įtūžis.

– Po dvidešimt keturių valandų ji gali būti mirusi.

Bruksas papurtė galvą.

– Ką nori išgirsti, Devlin?

Nors ir dvejoja, ar verta tai atskleisti, šiuo metu ji neturi kito pasirinkimo. Jei jis pamėgins nušalinti ją nuo tyrimo, kovos dantimis ir nagais.

– Amelija atlieka praktiką „Jorko, Hamondo ir Goldmano“ advokatų kontoroje. Prieš Eboto žmogžudystę tarp jo ir Teo Tompsono tvyrojo įtampa. Jorkas padeda Tompsonui spręsti problemas. Turime pagrindo manyti, kad Sela Ebot susidraugavo su mano dukterėčia dėl jos užimamų pareigų toje įmonėje. Nerimaujame, kad dėl to Amelija staiga dingio nieko nepaaiškinusi.

– Ar turi kokių nors šios sąmokslų teorijos įrodymų?

Ji veltui švaisto laiką.

– Iki rytojaus ryto, – nusileido ji. – Tada oficialiai imsime tyrimo.

– Jei ji nepasirodys, – sutiko leitenantas, – rytoj rytą paskelbime paiešką.

– Ačiū. – Kerė nejautė jokio dėkingumo, bet prisivertė ištarti tą žodį.

– Kalbant apie dingusius žmones, panašu, kad judu nesukate sau galvos dėl reguliarių ataskaitų.

– Žinot, kaip būna su tais tyrimais, – priminė ji jam. – Jie gali pasiglemžti visą tavo laiką.

– Gal ir taip, – perspėjo jis, – bet būkite su Falku atsargūs, Devlin. Tikrai yra atidžiai jus stebinčių žmonių. Šio ryto naujienas viršininkui ir merui perduosiu aš.

– Taip, pone. – Kerei buvo įdomu, ar kuris nors iš Tompsonų pasiskundė policijos viršininkui dėl jos atkaklumo.

Matai tai, ką matyti jie tave išmokė.

Galvoje nuskambėjo Kros perspėjimas.

Prieš išeidama iš leitenanto kabineto Kerė stabtelėjo.

– Ar pažįstate detektyvę Seidę Kros?

– Seniai negirdėjau šio vardo. – Įdėmiai žvelgdamas jai į veidą Bruksas atsilošė kėdėje. – Toks netikėtas klausimas skamba keistai. Kodėl klausai?

– Girdėjau vieną iš vyrukų apie ją kalbant.

Jis linktelėjo.

– Seidė Kros yra viena tų detektyvų, apie kuriuos nekalbama. Daug metų dirbo priedangoje. Jos byla panaši į Falko: didžioji dalis perrašyta. Bet žinau, kad jai šiek tiek pasimaišė ir kurį laiką ji gydėsi psichiatrijos ligoninėje. Ji tebedirba. Manau, peržiūrinėja senas bylas.

– Dėkui. – Kerė gūžtelėjo pečiais. – Tiesiog buvo smalsu.

Bruksas pažvelgė jai per petį pro stiklinę savo kabineto sieną.

– Tavo partneris blaškosi ten kaip liūtas narve. Eik. Tačiau ateity noriu sužinoti dar šviežias naujienas.

– Supratau.

Kerė išėjo iš leitenanto kabineto, o Falkas atsiskubino prie jos.

– Turime važiuoti.

– Kur? – Ji pasiryžusi šiandien pasikalbėti su Teo Tompsonu bet kokia kaina – jeigu jo žmona jo dar nenužudė. Tai, kad jis dalyvauja Senato rinkimuose, nesuteikia jam teisės išvengti būtinios apklausos.

– Trisdešimt trečiojoje aveniu vakar vakare padegtas namas. Yra kūnas.

Kerę perliejo siaubas. Ji nori rasti Selą Ebot gyvą dėl daugybės priežasčių, viena kurių yra jos dukterėčia.

– Ar ten Ebot?

– Nežinau. Aukos kūnas labai apdeges, Devlin. Mums pasakambino, nes esame sąrašė laukiančių informacijos apie nenusitatytos tapatybės aukas.

– Aišku. – Ji nusekė paskui jį laiptų link. Kol bus nustatyta šios aukos – *labai apdegusios*, kaip apibūdino Falkas – tapatybė, apie ją pranešama visiems iš sąrašo. – Tai auka moteris?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Kūnas per daug apdegęs, kad būtų galima taip teigti.

Prakeikimas.

– Ar išsiaiškinai ką nors apie namą prie Šnabždesių ežero?

– Namas pastatytas prieš dvidešimt metų. Po penkerių metų įrengtas baseinas. Prieš dešimt pakeistas stogas. Jį pastatė Teo žmonelės tėvai. Jos motina mirė prieš ketverius metus ir namas buvo parduotas. Tada, kaip jau žinom, iš paskutinių savininkų jį nusipirko Ebotas.

– Noriu pasikalbėti su Teo Tompsonu. – Tardama vardą ji pritildė balsą. – Per ilgai laukiam.

Falkas atidarė laiptinės duris.

– Galvojau tą patį. Jo žmona jau tikrai bus parodžiusi jam tą nuotrauką.

O taip, su naujuoju savo partneriu Kerė mąsto taip pat.

Trisdešimt trečioji aveniu, Vakarų Birmingamas

Vienišas namas stovėjo apsuptas guoto medžių. Ši Enslio rajono kaimynystė tikrai nekokia. Pasak pareigūnų ir įvykio vietoje sutikto detektyvo Stivo Ruso, namas buvo nuomojamas, bet daug mėnesių jame niekas negyveno, todėl tapo gardžiu kąsneliu skvoteriams ir benamiams. Greitai nustatyti aukos tapatybę be dantų aprašo bus velniškai sunku.

Namo griuvėsiai tebesmilksta, tačiau ugniagesiams pavyko išnešti kūną, nes jis gulėjo vos kelios pėdos nuo galinių durų.

– Apžiūrėjome teritoriją aplink įvažiuojamąjį keliuką ir namą, bet neradome nieko, kas būtų susiję arba naudinga identifikuojant auką, – pasakė Ruso. – Apklausėme keletą toliau

gyvenančių kaimynų. Keletas namų, kuriuos matote, tušti. Gatvės gale įsikūrusi krovinių gabenimo įmonė naktimis nedirba ir neturi vaizdo stebėjimo kamerų aikštelėje šita kryptimi. Taigi liudininkų nėra. – Ruso žvilgtelėjo į Kerę. – Gal tai jūsų ieškoma dingusioji. Jei ji stengėsi likti nepastebėta, tinkamesnę vietą rasti sunku.

Kerė stebėjo, kaip du medicininės ekspertizės biuro darbuotojai vargsta bandydami įdėti sulinkusį kūną į maišą. Ugnyje raumenys susitraukė, todėl kūnas susirietė. Atpažinti žmogaus neįmanoma.

– Gal. Ačiū, kad paskambinot, Ruso.

Jis jai linktelėjo ir Kerė patraukė Falko pusėn. Priėjusi pasiūlė:

– Reikėtų pasivažinėti po apylinkes ir apsidairyti, ar kur nestovi tas mėlynas kledaras, kurį Ebot nusipirko.

– Žinoma. – Jis apžvelgė teritorijoje verdantį veiksmą. – Paskambinsiu Danieliui Ebotui ir išsiaiškinsiu, ar jis žino, pas kokį odontologą Sela lankėsi Birmingame.

Kilus dar vienai minčiai Kerė suraukė antakius.

– Pirminė medicinos eksperto apžiūra parodys, ar auka – moteris. Jei taip ir yra, o jis galėtų dar šiek tiek pasistengti ir nustatyti, ar ji buvo nėščia, tai gerokai susiaurintų paiešką.

– Gal medicinos ekspertas gali tai patikrinti kaip įmanoma greičiau, kad negaištume laiko?

– Paskambinsiu jam, – pasisiūlė Kerė.

– Einu pas Ruso, pažiūrėsiu, gal jis ką nors išsiaiškino apie namo šeimniną.

Laukdama, kol atsilieps medicinos ekspertas, Kerė linktelėjo.

Įtikinusi daktarą Mūrą apžiūrėti kūną kuo greičiau – o tai gali būti ne anksčiau nei pirmadienį – Kerė apėjo kiemą svarstydama, kodėl Sela būtų galėjusi čia būti.

Ar kas nors laikė ją šitoje nuošalioje vietoje? Ar ji čia slėpėsi? Ar šis namas priklausė Ebotams, nors jo nepavyko rasti patikrinus nekilnojamojo turto registrą? O gal Sela Ebot nusipirko šią vietą, kaip nusipirko automobilį ir ginklą?

Jos telefono pokalbių išrašai parodė, kad su Jorku ar Tompsonu susisiekusi nebuvo. Šiose apylinkėse mobiliojo ryšio bokštų nematyti. Ar ji numanė, kad išklotinės bus peržiūrėtos? Aišku, kad numanė. Sela šitam – kad ir kas tai būtų – ruošėsi ilgą laiką. Kerė galvojo apie tai, ką išgirdo iš žmonių, pažinojusių Selą seniau. Išsiaiškinti, kas nutiko seseriai, buvo svarbiausias jos gyvenimo tikslas.

Kodėl sužinojusi, jog laukiasi, neatsisakė keršto, kodėl nesiliovė troškusi to, ką planavo? Įprastai vaikelio laukimas žmones pakeičia.

Sela Ebot savo kūdikio lovelėje paslėpė ginklą.

Kažkas su šita įvykių versija iš esmės negerai.

49

13 val.

Važiuojant pro namą Trisdešimt trečiojoje aveniu, Džena nusmelkė baimė.

Tas pats, kurį matė vakar naktį. Ant senos nušiuirusios pašto dėžutės užrašyti skaitmenys 1528.

Priešais sudegusį namą rikiavosi pareigūnų automobiliai. Jis buvo apjuostas geltona apsaugine nusikaltimo vietos juosta. Ji girdėjo naujienas. Tarp degėsių ir nuolaužų rastas kūnas.

Kažkas tame name mirė.

Ji įtraukė oro.

Name, prie kurio barėsi Teo ir jo bičiulis Jorkas. Tame, į kurį parodęs Jorkas pasakė, kad tai Teo jovalas ir jis galės pats jį iškuopti ar susitvarkyti, ar panašiai.

Ar sudeginęs namą Teo nužudė viduje buvusį žmogų?

Džena pajuto, kad ima trūkti oro. Nenori patikėti, kad jis galėtų taip pasielgti... bet matė juos barantis. Girdėjo karštą apsižodžiovimą. Negalėjo neteisingai suprasti. Kažkas buvo name ir kėlė rūpesčių. Rimtų rūpesčių. Jorkas pareikalavo, kad Teo tuo pasirūpintų. Ar įmanoma, kad viduje buvo koks nors benamis – žmogus, apie kurio buvimą jie nežinojo – ir visa tai tėra klaida?

Jai taip neatrodo.

Ji pasuko į artimiausią gatvę ir nuvažiavo tolyn nuo naujojo savo košmaro.

Gyvenimas kupinas sutapimų. Nuolat nutinka keistų dalykų.

Tačiau tai – ne sutapimas. Nėra tokia akla, kad ir kaip norėtų toliau tikėti Teo.

Dabar negali dėl to jaudintis. Pasiėmė laisvą pusdienį, kad pabūtų su Diana. Galės pasiimti laisvadienį ir rytoj. Dianai jos reikia. Tai, ką draugė išgyvena, yra siaubinga.

Važiuodama pas Dianą Džena beveik nematė kelio. Tegalėjo galvoti apie tai, kad yra didelė tikimybė, jog tai Teo padegė namą.

Per žinias nepasakė, kam priklausė namas ar aukos pavardės. Auka sudegė namo viduje. Labai tikėtina, kad jie nežino, kas jis ar ji buvo. Juk beveik neįmanoma nustatyti tapatybės pagal sudegusį kūną?

Negali prisiminti.

Pasiekus Dianos namus Dženą užplūdo palengvėjimas. Jai reikia kuo nors užsiimti, kad galėtų apie visa tai negalvoti.

Kai Diana atidarė duris, Džennai suspaudė širdį. Ji ir vėl verkė.

Džena ją apkabino.

– Pasakyk, ką galiu padaryti. Bet ką. Tik pasakyk.

Diana atsitraukė ir apkabino Dženą.

– Tiesiog pabūk su manimi.

Jos susiraitė ant sofos, ir Diana papasakojo, kaip jiedu su Robiu apieškojo Amelijos kambarį. Kerė su Tore vakar atvežė vakarienę ir Kerė sutiko nuvežti Amelijos nešiojamąjį kompiuterį į laboratoriją, nes jiems vis nepavyko nulaužti slaptažodžio.

Džena nenorėjo to klausti, bet tai buvo logiškas klausimas.

– Ar jie rado ką nors, kas padėtų suprasti, kas vyksta?

Diana papurtė galvą.

– Kerė ką tik man skambino. Kalbėjosi su draugu iš laboratorijos. Kad ir ką Amelija darė, buvo labai atsargi. Nieko apie tai jos „Facebook“ paskyroje. Jokių keistų elektroninių laiškų ar

dokumentų, nuotraukų. Prisiekiu, tiesiog nesuprantu. Kaip galėju būti tokia akla ir nepastebėti, kas vyksta?

– Nagi, nagi. – Džena apkabino Dianą per pečius. – Tu esi nuostabi motina. Tai nesusiję su tuo, ką tu padarei ar ko nepadarei; tai apie Amelijos pasirinkimą.

Diana linktelėjo, tačiau buvo akivaizdu, kad tuo netiki.

Džena tyrinėjo draugės veidą.

– Ar šiandien valgei?

Diana nusuko akis.

– Negaliu valgyti.

– Privalai valgyti. Eime. – Džena atsistojo ir ištiesė ranką. – Visada turi ledų berniukams. Suvalgykime ledų, prisikrovusios ant jų visų pagardų, kokius tik pavyks rasti.

Džena surado ledų ir šokoladinio sirupo. Šiek tiek užtruko dvynių kambariye ieškodama jų „M&M“ atsargų, bet rado. Karijos ir pabarstukai tapo galutiniu akcentu.

– O, Dieve. – Diana spoksojo į jos šedevrą. – Čia gal milijonas kalorijų.

– Gal pusantero, – paerzino Džena. Ji panardino šaukštą į dubenį ir pakėlė kalną dieviško derinio prie lūpų. Sudejavo. – Dvidešimt metų nevalgiau nieko panašaus.

Diana liūdnai nusijuokė ir leido šokoladui varvėti smakru.

– Taip ilgai save skriaudei? Ir nė karto nepaslydai?

– Niekada, – pareiškė Džena. Ji kankino save sportuodama ir atsisakė visų gardumynų su cukrumi ir riebalais. Ir dėl ko? Kad kažkoks mulkis galėtų elgtis su ja kaip su kekše? – Bet šiandien viskas keičiasi.

– Tikrai? – Diana nurijo dar kąsnį. – Liausiesi taip jaudinuisis dėl savo išvaizdos?

Džena nuščiuvo, šaukštas pakeliui į burną sustingo. Ar liausis? Ar gali tapti kitu žmogumi?

– Taip. Taip, liausiuosi. – Ir susigrūdo į burną dar vieną šaukštą ledų.

Diana savąjį padėjo.

– Amelija turėtų būti čia, su mumis.

Džena uždėjo ranką ant draugės rankos.

– Žinau. Viskas bus gerai.

Nors Amelija dirba Jorko įmonėje, tai nereiškia, kad ji įsivėlusį į tai, ką daro Teo su Luisu, kad ir koks velnias tai būtų. Ir nereiškia, kad dingo, kaip dingo Ebot, tik todėl, jog padėjo Selai organizuoti labdaros renginį.

Visa tai tikriausiai tik kokia nors paauglių kvailystė.

Nepaisant to, baimė užspaudė Dženai gerklę. Likusius draugei paguosti skirtus žodžius ji spauste išspaudė:

– Kerė ją ras.

50

14.30 val.

*„Paskutinis automobilio šansas“
Devintoji aveniu, Šiaurės Birmingamas*

Džojus Kytonas neketina švaistyti gyvenimo dirbdamas su metalo laužu. Vos gražins paskolą, kurią pasiėmė savo 944 patobulinimams, dings iš čia. Jis niekada nebuvo vienas tų, besimėgaujantių išlauktu malonumu. Jam patinka „čia ir dabar“.

Gal turėtų daugiau laiko praleisti su savo teta ir tais turčiais, kuriems ji dirba. Kas žino, ar ta poniutė Ebot parsiras, bet tai niekis: jo tetulė įsidarbina kitame name Mauntin Bruko rajone. Net jeigu nuspręstų vėl būti tik pensininkė, ji turi ryšių tarp visų tų šulų.

Jis kurį laiką prižiūrėjo Ebotų ir kelių jų kaimynų sodus. Gal ims ir pradės savo verslą. Tada bent netektų vykdyti kitų nurodymų. Galima užsidirbti pinigų atliekant darbus, kuriuos padaryti tie žmonės tingi ar yra pernelyg užsiėmę.

Džordžas Sandersas, metalo laužo aikštelės vairuotojas, įvažiavo pro vartus su tralu. Jis pravažiavo pro pat biurą galinio kiemo link. Džojus stebėjo jį pravažiuojantį.

Tik po kurio laiko suprato, ką mato.